

Usilujeme o čistotu

Hošťálková 6. 1. 2019

Písně: 158, 292, 404, 697, 532

Čtení z Písma: ep. Římanům 8, 26 - 38

Text kázání: 1.ep. Jana 3, 1 - 3

Milí bratři a sestry,

o neděli „Epifanie“ - „Zjevení Páně“, tedy neděli dnešní, již církev hovoří o Ježíšově křtu v Jordánu nebo se ve své zvěsti ještě vrací ke Kristovu příchodu na svět, abychom se s ním nevypořádali příliš rychle. Zaměříme tedy ještě svou pozornost k té **„veliké lásce, kterou nám Otec daroval“**, jak nás na ni po svém upozorňuje apoštol Jan.

Vánoce jsou vlastně oslavou Kristových narozenin. A při oslavách narozenin příliš nemluvíme o tom, jak se jubilant narodil, co jeho narození provázelo, co se odehrálo v jeho dětství; řeč je spíš o tom, co pro nás znamená nyní. Nemůže tomu být jinak ani když mluvíme a kážeme o narození našeho Spasitele, Ježíše Krista. Nad událostí v Betlémě, která tolik znamená pro člověka i náš svět, stojíme stále v němém úžase - Bůh se zde stal člověkem. A tento div se stal pro nás, abychom konečně viděli a pochopili, jaké vlastně jednání navrácí lidem jejich pravé lidství. To je důvod, proč se křesťané po staletí a tisíciletí k narození Pána Ježíše neustále znovu vrací a připomínají si je ve svém přítomném čase: Kristus se v dějinách prosazuje jako vítězný král, třebaže - lidsky viděno - nic královského na něm není. Zamysleme se nad praktickými důsledky onoho setkání s Kristem, podle toho, jak je ve svém dopise zaznamenal apoštol Jan.

1. „Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval!“ Jan se pokouší svým nadšeným zvoláním vystihnout onu průlomovou betlémskou událost. - Podobně jako pastýři, kteří zaslechli andělské zvěstování a pak je nesli dál. Za tímto slovem apoštola stojí úžas bezprostředního zážitku. Pověděl to snad Sokrates, řecký filosof, že *„úžas je počátkem filosofie“*. O co více to platí o živé víře, která tryská ze setkání s Mesiášem. Jenom tehdy vlastně může naše svědectví, naše modlitba, ale i písně - třeba, když o vánocích zpíváme *„Nám, nám narodil se“* - znít přesvědčivě.

Co je předmětem našeho úžasu? Není to nic jiného než Boží láska, ve které se Bůh sklání k nám lidem. Ve vánoční zvěsti odkrývá neviditelný Bůh svou povahu a my jej můžeme poznávat. V betlémském dítěti je pojmenována a odhalena lidská bezradnost, která bude chtít naši péči!

Ve vánočním příběhu přišel Bůh mezi svůj lid, aby ho naučil skutečně dobrému životu. Na Ježíši ukázal, že člověk se může stávat nositelem lásky, odpuštění hříchů, služby všude tam, kde je to potřebné, i oběti tam, kde vítězí násilí. V Ježíši se narodil někdo, komu není lhostejné lidské utrpení, hlad, žízeň, nemoci, chudoba - hmotná i ta duchovní. V Ježíši Kristu je mezi námi přítomen Bůh. **„Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval!“**

2. O vánočních svátcích slyšíme o Boží cestě za lidmi. Je to tak, jako když se ženich vypravuje za svou nevěstou. V této zvěsti se nám jakoby nastavuje zrcadlo,

abychom v ní mohli zahlédnout sami sebe. A to, co z ní máme dobře odečíst je, že jsme předmětem Boží lásky, že jsme milováni. Patříme na Boží stranu, do jeho rodiny. Od Vánoc v Betlémě, kdy Bůh poslal svého Syna, se smíme nazývat - a nejen nazývat - smíme být Kristovými bratry a sestrami a tak Božími dětmi. Jestli je to tak, že je to Kristus, který je mezi námi jako ten první, pak to beze zbytku platí. Jestliže se k němu postavíme zády, platí Janovo: „**Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.**“

Potřebujeme vyznávat, že se málo lišíme od těch, kteří Krista nepřijímají. I v nás se střídá víra s nedůvěrou, nadšení s ochablostí, jistota s nejistotou. Jestliže ale v nás vítězí to nejlepší, pak se při nás děje vánoční div. Není to naší zásluhou, jen si nás podmaňuje a uchvacuje Boží milost a láska. „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.**“ Nemáme k tomu žádné zvláštní vlohy, jsme pouze v pozici dětí, které dříve patřily jinam, ale nyní byly přijaty za vlastní, Boží. To je onen div - že to platí právě o nás. A je to div ještě větší, jestli jsme to pochopili. Je to podobný div jako ten, že v určitém člověku určitého národa, v určité zemi a určité době za námi přišel Bůh. Ježíš Kristus byl člověk jako my, podobal se nám ve všem (apoštol dodává, aby nedošlo k mýlce: „*kromě hříchu*“), a přece byl docela jedinečný. Toto poznání, které v člověku najde svůj prostor, je Božím darem a přichází ze slyšení Slova Božího.

Proto není divu, že nás mnoho lidí nechápe. Znal to dobře také apoštol Jan - říká: „**Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.**“ Spíše nás má vést k údivu to, že se přece jen najdou lidé, kteří nás dovedou i s naší vírou vzít vážně, kteří se občas za nás dovedou postavit, třebaže naši víru nesdílejí, že stojí o rozhovor s námi. I toto jsou drobné zázraky ve světě, který je Pánu Bohu odcizen, které nemáme mít bez povšimnutí. Stejně nezasloužené je i Boží pozvání, abychom se jako Boží děti stavěli k jeho Stolu a společně - i ve společenství s ním - slavili jeho Večeři.

3. O prvních Vánocích v Betlémě se Bůh stal podobný nám lidem. Na konci této éry budeme my podobni jemu. Má se tedy uskutečnit to, po čem při nás není doposud stopy. Ovšem na našem jednání se má život Ježíše Krista odzrcadlovat již nyní. Naše budoucnost, která před námi zůstává doposud zahalená, je ale něčím, čemu jdeme vstříc. Usilovně na ní, v naší přítomnosti, pracujme. Každé Vánoce jsou jakousi jednou etapou na cestě k budoucnosti. „**Ještě nevyšlo najevo, co budeme!**“, říká apoštol. Ale máme šanci mít na této slavné budoucnosti podíl. Svě „dnes“ máme k tomu, abychom se neustále více podobali našemu Pánu.

Tak jako studenta v jeho studiu popohání touha dobře se připravit na své budoucí povolání, tak jako zaměstnance rostoucí nároky a požadavky nutí, aby si zvyšoval svou odbornou kvalifikaci, tak je a má být pro křesťana silou, motivací a neustálou pobídkou jeho budoucnost. Apoštol to nepřeslechnutelně vyjadřuje slovy: „**Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on - Ježíš - je čistý.**“ Žijeme svůj přítomný život v napětí mezi minulostí a budoucími nadějemi - nadějemi toho, co přichází. Kvalita tohoto života je přímo závislá na kvalitě základu, na kterém stojí a kvalitě nadějí, které ho ženou vpřed. Čím nádhernější a skvělejší budoucnost očekáváme, tím více jsme každý z nás schopni větších obětí.

Platí to i o nás? Přitahuje, ano strhuje nás právě tato budoucnost? Dovedu odložit něco z toho, co mne zdržuje na cestě ve směru k ní? Co zpomaluje můj růst k dokonalosti? Co oddaluje onu chvíli, kdy se Kristův život bude moci zjevit na mém smrtelném těle? Čím je naše víra a z ní vyplývající naděje živější, tím je to snazší. Je-li nám zatěžko loučit se s tím, co nás v následování Ježíše Krista zdržuje, je to neklamné znamení a varování, že nám základní složka této naděje doposud uniká.

4. A na závěr: Vánoce, ale i konec starého a počátek nového roku - všechno to je již za námi - jsou časem, kdy se pohybujeme směrem k plným stolům. Jistěže jsme za dostatek vděční. Pokládejme si ale také otázku, jestli nás pečování o jídlo a pití a šaty atd. až příliš nestrhává a nezaujímá pro sebe - takže nám pak nezbývá ani dost času ani peněz na věc Boží. Apoštol Pavel církvi připomíná, že dostatek a pohodlí kazí srdce.

Jako křesťanům se nám k pravému růstu dává jiný pokrm: Slovo Boží, víno a chléb. To jsou symboly budoucího věku, který vyhlížíme. Jsou to symboly prosté a jsou položeny před ty, kteří upřímně touží po novém životě s Bohem a v Bohu. Slovo ani Večeře Páně, kterou jsme o svátcích opět slavili, zde není pro dokonalé křesťany, ale pro ty, kteří **touží** být křesťany pravými; kteří touží být lidmi, na kterých se Ježíšovo dílo stává stále zřetelnější a přitažlivější. Když jíme chléb a pijeme víno Kristovy Večeře, zvěstujeme - právě na svém životě - světu i všem kolem nás, Kristovu smrt a jeho vzkříšení. Je-li toto naše jednání opravdové, pak se již v tomto světě o naše životy rozšiřuje prostor, kde vládne Boží láska a vítězí Kristova moc a jeho vliv.

A když stojíme v Ježíšově blízkosti, pak nás „nemůže již nic vzdálit a odloučit od jeho lásky“ - ujišťuje nás o tom apoštol Pavel. Z Kristovy strany jsme pak ujišťováni, že nás „nikdy neponechá osiřelé“. Díky Bohu za tato jeho zaslíbení a ujištění - nejsme sami, Bůh je s námi! A „**když je Bůh s námi, kdo se může postavit proti nám**“.

Amen.